

Brev till Sophie Elkan från Selma Lagerlöf: 1899-1901. L 84:1 - 103

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

Käraste.

Det är inte utan att jag börjar längta efter hemmet. Men har du varit ledsen och sjuk så förfärligt länge, jag ville så gärna ha dig glad igen. Kan du inte tänka den vackra simplo glädjen öfver solskin och vackert väder, som jag lefver på i sommar, den är ändå den enda äkta och riktiga för den behöfs ju inket annat än att vara frisk. Men så är du inte frisk och så är du ledsen för min kritik. Men du skall naturligtvis göra som jag gjorde i fjol med herrgårds-sägner vis à vis dig, jag gaf dig afsked som kritik för af den boken eftersom du var för avimlig, och tog du på eget ansvar. "Var hellre fri än en annans träl" står det i den nya folksången och ingenting är så säkert och visst som att i vårt yrke måste man stå på egna ben. Ingen kan hjälpa en och det går ej an ens att ha den käslan att någon kan det. Det är bara käslan af att stå helt ensam och kämpa med sin uppgift som gör att hjärnan arbetar, som den skall arbeta.

Men skall du vara glad och gå på med arbetet. Jag längtar efter att du skall skriva något om mig kärlek som kommer hjärtat att darra i ens kropp och det gör Betty också. Jag tänker ofta på dig, då jag nu läser om drömmingen af Thalisen. Han har en förmåga att finna en tragisk höghet i de enklaste ord att säga sig själv ^{med värme} just som du. Vi skall förstå oss på dig, längta efter det där jag vet ej hvad, som är den rätta luftkretsen omkring dig, när vi inte se dig, tycka vi om att med ett vemdigt anmärkande finna igen det, i det du skriver. För oss är allt det du gör, som ej är Ensam eller börja på nytt, själfvaste John Hall något

soneri bara taya essat, essed, resignation, fast
vi ju måste tillåta dig att ha flera strängar
på hågen än denna enda, också none det ju
nödvändigt för publikus skull. Men hvor
är det amsliga lätta graciösa eller ess det veava
diga i den här biten? Nej, den skall jag ej tala
om. Men sätt dig ned och var poetisk, det
är ditt uppgift i lifvet, begriper du. Du vet inte
hur jag älskar det, då du är dig själf. Jag vet
att jag skulle med kallt blod döma dig till vatten
och bröd hvarje gång, du är ond eller slatt, inte
för att du synder mot mig, utan därför att du
sliter sönder luftkretsen omkring dig. Och jag är
afmodig på de därför att han aldrig fick
den där guldstöjan sönderripen. På natur-
ligtvis vill jag ej, att du skall nitto och skriva
om dig själf, det vare ett tillbakasteg, men
jag vill ha charmen med. man skulle känna
violdakt, då man läser hvad du skriver.

Gå nu och var lycklig, nu har du ditt publik
så att nu blir du lätt, inte skall du skrämna
bort ifrån dig, utan nu skall du vinna
den just med det som är ditt samma väsen.

Jag minner mig mer om Gorda skall
ha bref också skall jag skriva och
tacka Värmlunds notarius Kurator
för meddelandet att jag tillfint utredd
ditt beverskedamot

Dein Selma

Jag ser Astrid skrupelt öfverallt. Det är
naukte, som du säger, brist på bildning, men
det är en innehållstomhet utan gränser. Du
skulle läsa Idun för i går. Där har ditt
bronsas värdiser. Ett afzelius en liten
smäll bit. Ah sådana lös mot.